

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXXI   POLUMJESEČNIK   BROJ 10
15. SVIBANJ
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Začet od Boga – On ne može Griješiti	157
„Dušo moja, čuvaj se”	159
Što Crkva dijeli s Kristom	160
Kruh Dan s Neba	161
Sveti Petar je povikao: „Gospodine, spasi me”	162
Nekoliko Zanimljiva Pitanja	163
Djelo Otkupnine	163
Izvanjsko Poliranje Naspram Unutarnje Milosti	164
Isto Pokrivalo Ostaje Neuklonjeno	165
Značenje podsvećenika	165

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

OD BOGA ZAČETI – ON NE MOŽE GRIJEŠITI

„Onaj tko je začet od Boga ne griješi, jer njegovo sjeme ostaje u njemu i on ne može griješiti.” – I Ivan. 3:9

KAKO u ljudskoj prirodi postoji zemaljsko začće i zemaljsko rođenje, tako nas Sveto Pismo obavještava da Gospodin namjerava tijekom ovog Evandeoskog doba razviti stvorenja nove prirode. O njima se govori kao o prvorođenima od Duha Svetoga, u vrijeme njihovog posvećenja, a kasnije razvijenim i konačno „rođenim od mrtvih” kao „članovima Tijela Kristova” – dionicima „njegova uskrsnuća,” „Prvog Uskrsnuća,” glavnog uskrsnuća.

U pogledu moći začća Sveto Pismo proglašava da je to Riječ Istine. Kroz ovu Riječ Bog prije svega djeluje u nama, a ako odgovorimo na privlačenje bit ćemo dovedeni u odnos s Kristom kroz vjeru, prepoznajući ga kao Nositelja grijeha, kao Velikog Branitelja koji je spreman dati dio svoje zasluge za nas i tako nas opravdati od Adamovog grijeha i nesavršenosti tijela, koje više ne odobravamo. Riječ Božja nas je uvjerila da je svaka nepravda grijeh, a mi, stigavši do mjesta gdje želimo biti u skladu s Bogom i s pravednošću, obaviješteni smo kroz njegovu Riječ da oni koji će postati potpuno njegovi u sadašnje vrijeme, i primaju njegov poziv da postanu članovi Tijela Kristova, da se pridruže našem Gospodinu u polaganju zemaljskog života, mogu „prikazati svoja tijela za žive žrtve, svete i Bogu prihvatljive, svoju razumnu službu.”

Kada to učinimo, naš Gospodin Isus, kao Branitelj, pripisuje nam svoju zaslugu, i mi smo prihvaćeni od Oca, tijekom ovog „prihvatljivog vremena Gospodnjeg” – ovog Evandeoskog doba, dok se puni broj „izabranih” izabire. Očevo prihvaćanje naznačeno je udjelom Svetoga Duha, i mi smo „začeti [ovaj tekst pogrešno prevodi 'rođeni'] od Boga.” Riječ za „rođen” i „začet”, budući da je ista (genao) na grčkom, kontekst mora naznačiti koju treba koristiti. U sadašnjem slučaju to bi trebala biti riječ „začet,” jer je Novo Stvorenje u ovom trenutku samo embrij; nema novo tijelo; ima samo novi um, novu volju, novu prirodu, koju je iznjedrio Duh Istine i koju je Otac prihvatio kao začetak duhovne prirode.

Sve što je povezano s ovim Novim Stvorenjem je čisto i bezgrešno; nema ništa od adamske osude niti nesavršenosti. Nikad nije bilo. Ne može pristati na grijeh jer nije u skladu s grijehom. Želja za grijehom koja bi još uvijek mogla vrebati u palim udovima našeg tijela, nazvala bi se, kako to apostol naziva, „pokretima grijeha u tijelu,” ili borbe tijela. Tijelo se smatra mrtvim, ali zapravo nije mrtvo – samo „umire svakodnevno.” Novo stvorenje koje se tako bori protiv tijela i umrtvljuje tijelo, napreduje proporcionalno svojoj energiji i uspjehu u ovom smjeru.

„NJEGOVO SJEME U NJEMU OSTAJE I ON NE MOŽE GRIJEŠITI”

Ako bi ova nova volja, ovaj novi um, koji je Bog prihvatio i priznao kao novo stvorenje, ikada, svjesno, namjerno, odobravao grijeh i pristajao na grijeh, to bi dokazalo da je Duh Gospodnji, novi um, nestao, jer samo nova volja, novi stav, u sadašnje vrijeme predstavlja ovo Novo stvorenje. To nije tijelo; nije siva tvar mozga; volja je ta koja kontrolira mozak i nastoji regulirati misli i namjere srca, i, koliko je to moguće, sve radnje svakodnevnog života. Nova volja je Novo stvorenje u najizraženijem smislu. Ako je, dakle, volja prestala biti u skladu s Božjom voljom, ona je nestala kao nova volja i samo je stara volja ponovno oživljena. To bi značilo da je sjeme istine, sjeme ove Božje moći, umrlo u pojedincu; jer sve dok „njegovo sjeme ostaje u njemu, on ne može griješiti”. On ne može namjerno i svjesno odobriti grijeh ili činiti grijeh.

Nova volja bi ponekad mogla biti zarobljena, jer se volja vrlo specifično poistovjećuje s tijelom, s ljudskim mozgom, a prema tome i sa svim životnim poslovima. U takvim trenucima ono bi moglo postati nepromišljeno poštivajući svoje obveze i ispravnost svog puta, i tako bi Novo stvorenje moglo biti zatečeno u pogrešci; ali ne može biti novo stvorenje, a ipak imati volju ili namjeru činiti ono što je zlo – protivno pravednosti i Božanskoj volji i namjeri.

„Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama.” (I. Ivanova 1:8 .) Kako ćemo ovaj tekst uskladiti s prethodnim pitanje je koje se nameće? Apostol ovdje ne govori da naše tijelo griješi i da mi ne griješimo. Niti ga razumijemo da kaže: „Ako tko kaže da njegovo tijelo ne griješi, lažac je”, nego ga razumijemo da kaže: „Ako mi [Nova stvorenja] kažemo da nemamo grijeha, istina je nije u nama.” Time kaže da smo mi, nova stvorenja, odgovorni za grijeh. Razumijemo da se rješenje ovoga nalazi u razlici između volje ili namjere Novog stvorenja i sposobnosti Novog stvorenja. Novo stvorenje nikada ne griješi namjerno, nikada namjerno ne čini zlo, ali može biti zarobljeno kroz zle sklonosti svog palog tijela od mesa.

Ovo zemaljsko tijelo se smatra mrtvim i Bog nema ništa s tim. Bog ne sudi niti se bavi mrtvim stvarima; „mrtvi ste”, što se tiče tijela. Stoga Bog ne sudi tijelu; on ne bilježi što je vaše tijelo učinilo, što ste vi kao ljudsko biće učinili, jer više ne postojite kao ljudsko biće, s Božanskog stajališta ili zapisa. Cijeli vaš stav s Bogom je kao Novo stvorenje; ali imate odgovornost za svoje tijelo, svoj jezik, svoje ruke, svoja stopala i sve što oni rade. Kao upravitelj nad njima, na vama je, kao novom stvorenju, da s njima učinite najbolje što možete i vi ste odgovorni za njih.

Da ilustriramo: ako čovjek ima psa i zna da pas ima lošu narav i da će lajati, gristi i smetati susjedima, njegova je dužnost staviti mu brnjicu ili ga vezati lancem. Ako se pas u bilo kojem trenutku oslobodi i nekoga ugrize, pas se neće tužiti sudu, jer pas za to nema nikakve odgovornosti, već će se tužba pokrenuti protiv vlasnika psa. On je taj koji se smatra odgovornim za ono što pas radi.

Dakle, na Božanskom sudu, mi kao nova stvorenja odgovorni smo za svoje tijelo – za ono što rade naše ruke, za ono što rade naše noge i za ono što rade naši jezici. Ako, dakle, tijelo griješi, Novo stvorenje je optuženo za taj grijeh, kakav god on bio – bio to težak ili manji grijeh; i kada kažemo, „ako tijelo griješi”, mi to samo stavljamo u prilagođeni oblik, jer znamo da u tijelu nema savršenstva; da ne postoji Novo stvorenje koje ima tijelo koje je savršeno i koje može apsolutno držati Božji zakon.

„OPROSTI NAM DUGOVE NAŠE KAO ŠTO I MI OPRAŠTAMO DUŽNICIMA NAŠIM”

Tako vidimo da je svako novo stvorenje optuženo za nedostatke svog smrtnog tijela. Oni se u Svetom Pismu nazivaju „prijestupi,” a u Gospodnjoj molitvi smo poučeni što trebamo učiniti u vezi s tim prijestupima. Kada molimo: „Oprosti nam duge naše kao što i mi otpuštamo dužnicima svojim,” ne mislimo na Adamov grijeh, koji Bog ne oprašta, ali koji je okajan Kristovom zaslugom, koja nam je pripisana. Kada ovdje govorimo o „prestupima,” mislimo na one grijehe koje mi kao nova stvorenja počinimo nenamjerno, protiv Božanskog plana ili zakona jer smo zarobljeni ili ulovljeni u zamku našim slabostima ili okolnim uvjetima i iskušenjima života. Oni bi mogli nadvladati Novo stvorenje i skrenuti ga s njegovog kursa, kao što bi dovođenje magneta u blizinu kompasa moglo uzrokovati da igla kompasa privremeno skrene; to ne bi značilo da je kompas pokvaren, niti da je loš kompas jer je privremeno skrenuo s pravog kursa; pa tako i kod nas. Novi um, nova volja, u skladu je s Bogom i sve što bi ga moglo omesti u bilo kojoj mjeri bilo bi samo privremena stvar i ne bi nužno značilo našu nesavršenost kao novih stvorenja. U slučaju kompasa, kad bi se suprotni magnet uklonio, igla kompasa bi se odmah vratila na sjever; tako i s nama, kad bi se maknula s puta nadmoćna kušnja, naša bi se srca, kao Novih stvorenja, odmah vratila odanosti Bogu. Ova ilustracija, naravno, nije savršena jer kompas nema inteligenciju, nema volju, nema moć da se poboljša niti da poveća svoju otpornost na vanjske utjecaje.

Ovi prijestupi, dok ih donosimo do prijestolja milosti, ne bi bili oprošteni osim ako nismo imali Zagovornika, a tada naš Zagovornik ne bi mogao učiniti ništa za nas osim ako bi imao zasluge na

raspolaganju koje bi mogao prisvojiti u našu korist, jer Bog postupa na linijama stroge i apsolutne pravde. Stoga, kada dođemo do prijestolja nebeske milosti, osnova naše vjere i pouzdanja treba biti da imamo velikog Prvosvećenika koji je za nas ušao u „Svetinju nad svetinjama”; da je ovaj Veliki naš Zagovornik kod Boga, i da je osnova njegovog učinkovitog zagovaranja zasluga njegove žrtve – da on ima dovoljno sredstava da zadovolji Pravdu u ime svih onih nesavršenosti koje su naše nesvjesno, nenamjerno.

Bog je mogao urediti da zasluga Kristove žrtve ne samo da pokrije ili bude učinkovita za „sve one grijehe koji su prošli kroz Božju strpljivost” u vrijeme našeg prihvaćanja kao Novih stvorenja, nego također treba biti primijenjena na sve daljnje nesavršenosti tijela do samog kraja naših života. Ali on nije napravio takvu pripremu i očito je imao namjeru da to bude u našu korist, tako da kada učinimo prijestup, možemo imati ponižavajuće iskustvo da budemo prisiljeni doći „do prijestolja milosti kako bismo dobili milost i pronašli pomoć za svaki put kada je potrebno.” Tko god je kao dijete Božje imao bilo kakvo iskustvo dolaska pred prijestolje milosti, nedvojbeno je do neke mjere doživio upravo to poniženje.

Ako bi, na primjer, Novo Stvorenje ustanovilo da je drugi put zatečeno u istoj pogrešci, to bi proizvelo posebno poniženje, a svako dodatno poniženje bi to Novo Stvorenje trebalo učiniti sve ozbiljnijim u njegovim nastojanjima da ova posebna lekcija bude dobro naučena – da se više nikada ne treba moliti Gospodinu za oprost u istoj liniji. Stoga u ovoj Gospodinovoj pripremi vidimo veliki blagoslov – blagoslov u tome što će nas držati poniznima i također nas držati da neprestano dolazimo do prijestolja milosti i svjesni činjenice da smo nesavršeni po tijelu; držati naš pogled usmjeren na standard koji je Bog postavio, da vidimo u kojoj smo mjeri još uvijek nesavršeni; i vodit će nas da svakodnevno promatramo sebe kako bismo mogli rasti kao nova stvorenja. U skladu s tim apostol Pavao, obraćajući se novim stvorenjima, kaže: „Ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, Pravednika.”

Ovdje moramo razumjeti apostola da misli da ako tko griješi zbog toga što nema savršeno tijelo, ako griješi zbog nesavršenosti tijela i okolnih iskušenja, ali tko kao novo stvorenje želi vršiti Božju volju, neka „dođe hrabro k prijestolju Nebeske milosti.” Neka ima hrabrosti doći. Neka ne kasni doći. Zapravo, znamo da mnogi odgađaju doći pred prijestolje milosti; srame se otići Nebeskom Ocu priznati da su učinili još jedan neuspjeh; i na taj način spriječeni svojim stidom, ili svojim ponosom, ili obeshrabrenjem, oni su u velikoj opasnosti, jer što duže budu udaljeni, to će njihovo stanje biti ozbiljnije, to će im srce biti hladnije i mrlje će biti brojnije na njihovoj „haljini pravednosti.”

VELIKO MNOŠTVO MORA OPRATI SVOJE HALJINE I UČINITI IH BIJELIMA

I tako su oni koji su najvatreniji duhom i najpotpunije u skladu s Gospodinom vrlo pažljivi da ni jedna mrlja ne uprlja njihovu haljinu pravednosti; ali ako se mrlja pojavi, odmah žure da je očiste Kristovom krvlju; dok drugi koji krenu drugačijim putem postupno postaju sve više i više nemarni sve dok njihova odjeća ne postane vrlo pjegava i oblak između njih i Gospodina postaje sve tamniji i tamniji, i oni bi možda mogli biti zahvaćeni svjetovnošću, i na kraju dobiti kaznu Druge Smrti. Čak i u slučaju onih kod kojih to nije tako ozbiljno, vidimo sliku koju nam daje Sveto Pismo o tome koliko je žalosno njihovo stanje; da se neće smatrati dostojnima da pripadaju „Malom stadu”; oni se neće smatrati dostojnima Kraljevskog svećenstva; moraju pretrpjeti mnoge udarce; a najviši položaj koji mogu postići je mjesto u antitipskoj levitskoj grupi, „Velikom mnoštvu,” službenicima Kraljevskog svećenstva.

Sjećamo se da nam je ova slika data u Otkrivenju, 7 poglavlju, gdje je „Veliko Mnoštvo” prikazano kako pere svoje haljine i ubijeljuje ih u Janjetovoj krvi. Ne bi bilo potrebe za pranjem cijelog ogrtača osim ako cijeli ogrtač ne bude umrljan. Oni koji svoju odjeću čuvaju neokaljanom od svijeta bilježeći svaku mrlju koja bi se mogla pojaviti, i odmah odlaze k prijestolju milosti da bi oni, kao nova stvorenja, mogli „hodati u bijelom” – to su oni koji su ugodni u Gospodinovim očima. Ovoj klasi svi želimo pripadati.

KADA NOVO STVORENJE PRESTANE POSTOJATI

Moglo bi se postaviti pitanje, u ovo vrijeme, kako Krist djeluje kao Zagovornik za grijeh Novog stvorenja i primjenjuje svoju zaslugu za njihove grijeh? Odgovaramo da su svi grijesi koji se stavljaju na teret Novom stvorenju zemaljske slabosti i nesavršenosti, a Kristove su zasluge sve zemaljske vrste. On nema što dati od nebeske vrste. Žrtva koju je podnio bila je zemaljska žrtva, čija je zasluga pripisana onima koji dolaze Ocu preko njega; tako da se samo za zemaljske grijeh i nevoljne grijeh, što se tiče Novog stvorenja, primjenjuje njegova zasluga.

Ako je Novo Stvorenje nevjerno u smislu pristajanja na grijeh, tada Novo Stvorenje prestaje postojati – tamo nema Novog Stvorenja. Ali Novo stvorenje bi moglo spavati i moglo bi biti zarobljeno na taj način; kao na primjer: Mogao bi postojati sluga koji je u srcu odan svome gospodaru u smislu da ne bi želio pristati na razbojnike da bi mogli ući u kuću; ali ako je taj sluga bio nemaran u pogledu brava na vratima i lopov bi provalio kroz tu nepažnju, on je nevjeran, i prijestupnik je do te mjere. Ali da je bio u prilici s

razbojnicima i pljačkašima i da je otvorio vrata da ih pusti unutra, više ne bi bio sluga; više ne bi bio član tog kućanstva, već neprijatelj. I sam bi bio razbojnik.

Dakle, ako mi kao nova stvorenja pristajemo na grijeh i brinemo se za tijelo i pazimo na prilike da stupimo u odnos s grešnim stvarima, novo stvorenje je u tom slučaju prestalo biti novo stvorenje. Ono je staro stvorenje, samo se maskira, i više nema nade za takvoga. On je prošao izvan nade. Ali ako je bio neoprezan i razbojnik (mi govorimo o ovim grješnim sklonostima kao razbojnicima) su ga podmuklo upleli u razgovor, pa ga jedan mami da drži otvorena vrata za razgovor, dok drugi obilazi na neki drugi način i tako provaljuje unutra, on je odgovoran u onoj mjeri u kojoj je uopće komunicirao s bilo kojim od ovih utjecaja. On nema pravo imati bilo kakve veze s grijehom. On nema pravo imati nikakvo zajedništvo s grešnim stvarima. On ne bi trebao imati ništa s neplodnim djelima tame, niti biti u skladu s njima u bilo kojem smislu riječi, već bi se trebao okrenuti od njih kao od neprijatelja. Nemamo pravo na bilo kakvo zajedništvo ili sklad s onim što je gospodar kuće zabranio. Gospodar naše kuće je Krist Gospodin, i njegovu volju i njegovo pravilo treba poštivati, ne samo u vanjskom slovu, prividnog nastojanja da kuću drži sigurnom, već u punoj mjeri odupiranja i tretiranja kao neprijatelja svega što nije u skladu s njim. Što čvršće učvrstimo ovu misao u našim umovima, veća će biti snaga koju ćemo pronaći kako bi poduprla naše nove volje u ovom otporu grijehu.

„DUŠO MOJA, ČUVAJ SE”

Prema Svetom Pismu, kao i prema našem vlastitom iskustvu i iskustvu mnogih drugih o kojima znamo, svaki grijeh koji dolazi na novo stvorenje dolazi vrlo podmuklo i općenito na neki mek način. Vanjski napad, poput bacanja kamenja, nikad se ne izvodi. Netko bi odmah zatvorio vrata protiv takvog napada; ali to su glatki grijesi, grijesi glatkog jezika, koji dolaze, grijesi koji se čine ispravnima. Vraćajući se na ilustraciju psa: Kad osjetimo da postoji neka provokacija za spuštanje lanca, da bi pas mogao učiniti nešto sa svojim zubima – da postoji netko koga bi trebalo ugristi – to je vrijeme kada se izlažemo opasnosti. Sporo učimo u potpunosti shvaćati činjenicu da pas ne smije nikoga ugristi; ne smije gristi prijatelje obitelji, niti neprijatelje obitelji. Treba ga cijelo vrijeme držati okovanog. Zatim, što se tiče toga koliko pas smije lajati: lako možete vidjeti što bi to značilo. To je zlo govorenje. Ako pas nastavi lajati, živcirat će ne samo obitelj, već i susjede, prijatelje, pa čak i neprijatelje. Novo Stvorenje nema pravo to dopustiti. Njegov jezik može govoriti ono što je dobro i samo to. Ovo je apsolutna zapovijed: „Ne govorite zlo ni o kome” – ne samo o čovjeku u Crkvi, nego ni o čovjeku izvan Crkve; a u ovom slučaju, muškarac uključuje ženu.

Mogli bismo se zapitati je li naš Gospodin Isus, kada je uzašao na visinu, „tamo da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas,” primijenio cijelu svoju zaslugu; i ako je tako, što on sada ima za primijeniti na ove svakodnevne prijestupe koje nesvjesno i nevoljko činimo i zbog kojih nam je rečeno da hrabro dođemo do prijestolja nebeske milosti i sjetimo se da imamo Zagovornika? Odgovaramo da je naš Gospodin, kada je umro, predao u Očeve ruke sve zasluge svog zemaljskog života, ali ih nije primijenio u bilo koju konkretnu svrhu ili cilj. On je samo rekao: „U tvoje ruke predajem duh svoj” – sve je moje predano Ocu. Kad je uzašao na visinu, sva ta zemaljska životna prava bila su u Očevim rukama, bila su u banci, da tako kažem. Ali jedno je imati nešto u banci, a drugo prisvajati novac drugima. Naš je Gospodin položio svoju zaslugu u nebesku banku, da tako kažemo, i ona je bila tu za njega kada se popeo na visinu da je prisvoji.

Što je prisvojio? On nije prisvojio cijelu svoju zaslugu jednom pojedincu i čim ga je taj pojedinac iskoristio, prisvojio je cijelu drugom pojedincu; ali sva ta njegova zasluga, u svakom pojedinom i u najširem opsegu koji je uopće mogla pokriti, bila je ostavljena u Božjim rukama, i on to nije sve prisvojio odjednom, već je samo povukao od toga. Kako bismo rekli da

ŠTO CRKVA DIJELI S KRISTOM

UKRATKO sažeto, Crkva je pozvana, posebnim pozivom, u „uzvišeni poziv”; visoki položaj – sada trpjeti s Kristom, da bi mogla u svoje vrijeme kraljevati s njim. Ova patnja s Kristom nije patnja za grijeh koji bismo mogli počinuti, jer on nikada nije patio u takvom smislu. Ako patimo s njim, naša patnja mora biti duž linije doživljavanja nepravde i polaganja naših života u službi pravednosti. Njegove su patnje bile žrtvene patnje, stoga ako sudjelujemo u njegovim patnjama, naše patnje moraju biti žrtvene.

Sudjelujemo s njim u začecu Duhom Svetim i sudjelujemo s njim u njegovu uskrsnuću, ako smo, kako kaže apostol, vjerni u patnji s njime, vjerni u pitanju sudjelovanja u njegovoj smrti; jer, „Ako s njim umremo, s njim ćemo i živjeti; ako s njime trpimo, s njime ćemo i kraljevati.”

Promatrajući stvar sa stajališta Svetoga Pisma, vidjet ćemo da ono ponekad govori o Kristu i Crkvi pod likom jednog velikog svećenika, Isusa Glave, i Crkve njegovog Tijela, njegovih posvećenih požrtvovnih članova i „Velikog Mnoštva,” antitipske kuće Levijeve, svećenikovih slugu. Ponekad Sveto Pismo govori o nama kao o podsvećenstvu, a o Kristu Isusu kao o Glavi ovog svećenstva. U svim ovim simbolima misao je da na neki način sudjelujemo s našim Gospodinom u njegovom djelu. Kao što apostol kaže, „mi smo jedan kruh,” svi članovi ili sudionici tog

govorimo financijski; povukao je mnoge mjenice od tog depozita; pripisao je dio te zasluge svakome tko bi povjerovao u njega i okrenuo se od grijeha i izvršio posvećenje kao što je on učinio, i nastojao bi hodati njegovim stopama do kraja putovanja.

Dakle, zasluga našeg Gospodina nije bila samo za vjernike koji su živjeli u vrijeme njegove smrti, nego za nas koji sada živimo i za sve posvećene vjernike poslušne klase, i za sve njihove interese. Ali dok je sve to u tu svrhu stavljeno u Božje ruke i tamo ostavljeno kao sigurnost za svu tu klasu, ipak je izlazilo ili se pojedinačno primjenjivalo prema potrebi svakoga. U to vrijeme postojao je samo mali broj učenika, oko pet stotina braće, i zasluga, ili računanje zasluge, da se pokrije njihov adamski grijeh i učini ih prihvatljivima kao žrtve, bila je dana trenutno, i kao rezultat je došao Sveti Duh na sve one u tom stavu čekanja na Pedeseticu. Gospodin od tada prisvaja svoju zaslugu svima onima koji po njemu dolaze k Ocu; ova se zasluga ne primjenjuje ni na koga drugog i izvire iz istog izvora i vrela milosti. Nije samo dovoljna primijena za sve grijeha, nesavršenosti i mane iz prošlosti, već je dovoljno za sve nesavršenosti i mane sve dok ostajemo u tijelu, jer ono nije dano u cijelosti ni u jednom trenutku, nego ostaje kao stalni izvor opskrbe, iz kojega možemo svakodnevno crpiti.

jednog kruha. Lomljenje tog jedinog kruha, koje je prvenstveno izvršeno u našem Gospodinu Isusu, traje u onima koji su prihvaćeni kao njegovi članovi, nastavlja se u onima koji svom marljivošću čuvaju svoja srca.

Što se tiče pomirenja grijeha, „bili smo djeca gnjeva kao i drugi,” i stoga nismo imali ništa čime bismo mogli pribaviti iskupljenje za sebe ili bilo koga drugog. Stoga smo u potpunosti ovisili o Božjoj pripremi u Kristu Isusu, našem Gospodinu, „koji je dao sebe kao otkupninu za sve” – otkupnu cijenu. Mi, dakle, nemamo ništa od ove otkupne zasluge u sebi; ali kada nam daje dio toga, ili nam to pripisuje, i tada nas, zahvaljujući našem posvećenju i njegovom postajanju našim Zagovornikom, Otac prima kao članove njegovog Tijela, mi tako postajemo članovi Otkupitelja, jer njegovo djelo otkupa nije dovršeno. On je doista dao otkupnu cijenu, ali još nije primijenio ovu cijenu za sve. Nismo imali nikakve veze s tim u trenutku kada je cijena položena, ali poistovjećujemo se s njim prije nego što se ta cijena primijeni na svijet. Imamo, dakle, toliki udio u otkupiteljskom djelu, jer riječ „otkupnina” uključuje misao ne samo o djelu koje je Isus učinio u prošlosti, već i o cijelom postupku do samog kraja Milenijskog doba. Otkupiti znači ne samo kupiti, već i primiti ili povratiti kupljenu stvar. Nemamo ništa s plaćanjem cijene koja osigurava otkupninu, ali imamo nešto – i ubrajamo se

u njega – u djelu vraćanja onoga što je kupljeno njegovom zaslugom.

Bit će potrebno cijelo Milenijsko doba da se oporavi čovječanstvo u punom smislu riječi, da se otkupi ili vrati; kao što čitamo: „Iskupit ću ih iz vlasti groba.” Otkupnina u tu svrhu plaćena je prije gotovo 1900 godina, ali oni još nisu otkupljeni iz groba i neće biti do vremena buđenja u Mileniju. Zatim, kako postupno budu izlazili iz uvjeta grijeha i smrti, puna namjera i svrha te otkupnine bit će u procesu ostvarenja, a budući da Crkva treba biti povezana s Kristom u cijelom djelu Tisućgodišnjeg Kraljevstva, stoga Crkva, u tom smislu riječi, poistovjetit će se s djelom otkupljenja ili djelom izbavljenja.

Kao što je predstavljeno u „žrtvi za grijeh,” zasluga je izvorno potekla od velikog Prvosvećenika, koji je Isus, i ta je zasluga dodijeljena Crkvi, njegovom Tijelu, ne odvojeno od njega samog, nego

kao njegovi udovi. On nas ne tretira kao odvojene od sebe. On jednostavno sebi dodaje ove udove, i čim postanemo opravdani njegovom zaslugom i prihvaćeni od Oca kao udovi njegova Tijela, mi smo članovi velikog Prvosvećenika koji ima veliko djelo; i kada zasluga koja je pripisana nama, i svakom duhom začetom članu kućanstva vjere, bude dostupna za raspolaganje po drugi put, svi će članovi njegova Tijela sudjelovati u primjeni njegove žrtve, u škropljenju Novoga Saveza.

Sadašnji poziv našeg Gospodina je da pijemo s njim njegovu „čašu,” da u njoj sudjelujemo. Ovo je krv Novog saveza, njegova krv, „prolivena za mnoge za oproštenje grijeha,” od koje svi trebamo piti, i potrebno je cijelo Evangeosko doba da se pronađe pravi broj onih koji su na taj način pozvani u skladu s Očevim planom, i koji su spremni piti iz ove čaše, da budu kršteni u njegovu smrt.

KRUH DAN S NEBA

– 29. SVIBNJA – MATEJ 14:13-21; 15:29-39 –

Ključni redak: „Ja sam kruh života.” – Ivan 6:35

EVANĐELJA nam daju dva jasno različita čuda hranjenja mnoštva u pustinji. Jednom je prilikom broj hranjenih bio pet tisuća, a drugom četiri tisuće. U jednom slučaju bio je dječak koji je dao pet ječmenih kolačića i dvije ribe; u drugoj su učenici sami imali sedam kruhova i nekoliko riba. U jednom slučaju dvanaest košara punih fragmenata skupljeno je nakon večere; u ostalih sedam punih košara. Evanđelje svetog Mateja bilježi oba ova čuda. U svakom slučaju postojala je prividna potreba za čudom, a nužnost je potaknula suosjećanje našeg Gospodina i korištenje Božanske moći. Bit će zamijećeno da je u ovim slučajevima Učitelj koristio za dobrobit drugih posebne moći koje su mu bile prenesne u vrijeme njegova krštenja kroz silazak Duha Svetoga; ali prisjećamo se da je Isus odbio upotrijebiti tu istu moć sebično za svoju vlastitu udobnost, čak i kad je ogladnjesto nakon što je proveo četrdeset dana u pustinji na početku svog djela, proučavajući Sveto Pismo da bi upoznao Gospodinov um, kako bi trebao patiti i postati Posrednik Novoga Saveza.

„ALI NEKI SU SUMNJALI”

Nisu svi, čak ni oni koji su se družili s našim Gospodinom, razumjeli, cijenili, vjerovali u njegova divna čuda. Gdje postoji želja za nevjerovanjem postoji i mogućnost. Doista, Sveto Pismo je očito sasvim istinito u svojim jamstvima da je vjera teška stvar u današnje vrijeme; i da upravo iz tog razloga to Gospodar posebno cijeni kod onih koji se izjašnjavaju kao njegovi sljedbenici. Sveto Pismo govori da je vjera Božji dar, dok je u isto vrijeme stvar našeg vlastitog vježbanja. Na Bogu je da iznese činjenice i skrene nam

na njih pozornost. Na nama je da budemo sposobni shvatiti te činjenice i iskazivati odgovarajuću vjeru. Kao što Sveto Pismo izjavljuje: „Nemaju svi ljudi vjere”; „Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu”; „Neka ti bude po vjeri tvojoj.”

Bog nije učinio vjeru jednako mogućom za sve, tako što nije dao čovječanstvu iste prilike za ispoljavanje vjere ne dajući svima isti stupanj znanja na kojem bi temeljili vjeru. Čak i među onima koji imaju potrebno znanje, vjera mora znatno ovisiti o strukturi mozga. Neki ljudi imaju jedva nešto od vjere; drugi s drugačijom strukturom mozga, skloni su previše vjerovati – biti lakovjerni i lako ih je prevariti.

Dok Bog izjavljuje da nitko ne može pripadati njegovoj Crkvi koja je sada pozvana ako nema vjere, uključujući potrebno znanje kao osnovu za to, ipak ne kaže da će oni koji nemaju znanje i nemaju vjere, zbog toga, biti predan demonima na vječno mučenje. Naprotiv, takvi već trpe određenu mjeru uskraćenosti radosti i blagoslova. Neiskazivanje vjere s njihove strane ne bi im smjelo donijeti nikakve dodatne nedostatke. Bog je odredio da će vjera „doći slušanjem i slušanjem Riječi Božje;” da nitko ne može vjerovati ako ne čuje, i da nitko osim vjernika neće imati udjela u spasenju Crkve koje se sada provodi. Ali on je jednako odredio i uredio za veliku masu čovječanstva koja nikada nije imala dovoljno znanja i vjere, da svi još mogu doći u spasivo stanje. Doista, Bog je put vjere u ovo doba posebno učinio „uskim,” da bi time mogao odabrati vrlo posebnu klasu. Ali ovi odabrani ili izabrani, kao što Sveto Pismo pokazuje, trebaju biti kraljevski svećenici sljedećeg doba, koji će prosvijetliti i poučavati sve obitelji na zemlji. Tada

će se „svima slijepima otvoriti oči i gluhima će se otvoriti uši”. (Iza. 35:5.) Tada će sve u Božanskom uređenju povezano s čovječanstvom biti otvoreno otkriveno, jasno za razumijevanje; kao što Sveto Pismo kaže o tom vremenu – onda čovjek koji putuje, iako jednostavan, ne mora griješiti što se tiče puta pravедnosti. Radujmo se, međutim, ako smo među blaženicima, miljenicima sadašnjeg vremena kojima Božje stvari nisu nejasne – među onima čija su srca toliko usklađena s Beskonačnim da nam se stvari vjere otkrivene u Svetom Pismu ne čine nerazumnima.

JEZIK VJERE

Gledano s Biblijskog stajališta, ta su čuda najracionalnija, ali ne i s bilo kojeg drugog stajališta. Moć Božja, koja u nedavno otkrivenoj „čudesnoj pšenici” proizvodi čak dvjesto pedeset zrna iz jednog zrna, sigurno je dovoljna da proizvede višestruko više ako se za to ukaže potreba. Nismo li stalno okruženi čudima? Iz iste zemlje i rastući jedno uz drugo dobivamo plave, crvene, bijele, žute i ljubičaste cvjetove iz sjemena koje nismo mogli razlikovati; slično je i sa životinjskim svijetom – zob koja čini doručak tolikih ljudi, pomaže u stvaranju ljudskih glava i lica te ruku i stopala, kose i noktiju za crne,

SV. PETAR JE POVIKAO „GOSPODINE, SPASI ME”

– 5. LIPNJA. – MATEJ 14:22-36 –

Ključni redak: „Tada pristupiše oni koji bijahu u lađi i pokloniše mu se govoreći: Ti si uistinu Sin Božji.”

GLEDE svojih heroja, Biblija, za razliku od bilo koje druge vjerske knjige, govori golu istinu. Današnja studija naglašava i snagu i slabost prirodnog stava svetog Petra. Identificiramo karakter koji je ovdje prikazan kao isti onaj koji je prikazan u drugim prilikama – plemenit i hrabar, ali prilično izravan i hvalisav. Čini se da niti jedna slabost bilo kojeg Biblijskog karaktera nije ublažena ili odrezana u pripovijesti. Bio je taj isti sveti Petar koji je, nakon što je čuo Isusa kako mu se približava smrt, uzeo Učitelja na udar zbog toga, prekoravajući ga što je tako govorio i uvjeravajući ga da nije govorio istinu i da učenik zna više nego njegov Gospodar; da je potonji bio ili neupućen ili je pak namjerno krivo predstavljao budućnost. Nije ni čudo što ga je Učitelj ukorio, budući da je u ovoj stvari bio protivnik.

Isti hrabri čovjek kasnije je isukao svoj mač i udario slugu Velikog svećenika u obrani svoga Gospodara. Ipak, uz sve to, tek nekoliko sati kasnije, on ga se je posve odrekao zakletvama i psokama. Ipak, Učitelj ga je volio; sa njegovom neobičnom kombinacijom slabosti i snage imao je, uz to, plemenito, vjerno srce, čak i dok je hvalisavo izjavio: „Iako te svi ljudi napuste, ja neću.” Naša studija prikazuje nam svetog Petra s ostalim učenicima u ribarskom čamcu na

bijele i žute rase. Slične zobi kojima se hrane konji, mazge i magarci održavaju vrlo različite organizme vrlo različitih oblika i kvaliteta. Ista zob kojom se hrane ptice i pilići proizvodi perje, kandže, itd. Nisu li to čuda koja ne razumijemo?

Ako najmudriji i najvještiji čovjek na svijetu ne može proizvesti ni buhu ni najmanje klijavo zrno, kako je velik samo Stvoritelj koji je sve stvorio i koji je čovjeku dao sve što posjeduje! Kako možemo ograničiti moći takvog Stvoritelja kad smo ga jednom prepoznali? Onaj koji stvori oči, zar ne vidi? Onaj koji je napravio mišicu, zar nema snage? Onaj koji je stvorio ljudski mozak i utisnuo ga u ono što jest, nije li on beskrajno veća mudrost i moć? Ovo nam je, dakle, pouka o kruhovima i ribama.

To je lekcija Božanske moći; lekcija također da je Isus iz Nazareta bio Sin Božji, preko kojega je ta Božanska moć bila primijenjena. Ova nas lekcija vodi dalje do misli da je tog istog Isusa Otac imenovao da bude Spasitelj svijeta. Do sada je samo Crkva, izabrani, njegova Zaručnica, odabrana, po liniji vjere. Uskoro će novo razdoblje uvesti vladavinu znanja i veličanstvene prilike za otvaranje očiju svima da vide, znaju, cijene božanske stvari i da dođu, ako žele, u stanje u kojem mogu uživati „dar Božji, život vječni, po Isusu Kristu Gospodinu našem.”

uzburkanom moru. Isus je odbio poći s njima u čamcu, povukavši se u goru na vrijeme molitve. Čamac još nije stigao na svoje odredište, kada su učenici vidjeli Učitelja kako hoda po vodi i približava se. Isprva su svi bili uplašeni; zatim je iz njegove riječi došlo ohrabrenje, i konačno je sveti Petar zamolio Gospodina za dopuštenje da može hodati do njega po vodi. Ovo je dopuštenje bilo dano, i ne možemo sumnjati da bi apostol, da je zadržao svoju vjeru, sigurno došao do Gospodina, jer ista moć koja je u njemu i u drugim učenicima djelovala za ozdravljenje bolesnih i istjerivanje demona ga je apsolutno mogla spriječiti da potone u vodu.

„O TI MALOVJERNI”

Ali iako je vjera svetog Petra bila jača od drugih i jača od naše današnje, u tome što je čak pokušao hodati po vodi, ipak nije bila dovoljno jaka. Kad mu je oko ugledalo uzburkano more, njegova je vjera počela popuštati i počeo je tonuti. Učitelj ga je, međutim, uhvatio govoreći: „O malovjerni, zašto si posumnjao”! Pouka o prigodi je završila, vjetar je prestao. Svi su učenici tada iskazali Gospodinu svoje štovanje, iznova shvaćajući da je on Sin Božji u moći; da su mu se čak i vjetrovi i valovi pokoravali.

„Ruka koja nije naša podupire naše korake,
Glas koji nije naš zapovijeda valovima;
Zapovijeda valovima i šapuće nam na uho,
O, malovjerni, zašto si posumnjao?“

Svi su grešnici. „Nema pravednika; ni jednoga.“ Neki ne shvaćaju razmjere svoje nesavršenosti. Ipak, sa sigurnošću se može reći da svi zdravi ljudi sebe prepoznaju kao nesavršene i stoga nedostojne priznanja velikog Stvoritelja. Ne mogu mu se preporučiti kao dostojni njegove naklonosti i vječnog života. To je kada ovo uvjerenje o nedostojnosti postane duboko ukorijenjeno; kada je spoznaja oštra da je „plaća grijeha smrt“, da će srce najvjerojatnije shvatiti vrijednost vječnog života i zavapiti Gospodinu za izbavljenje iz tame, iz ropstva grijeha i njegove smrtno osude. Svima takvima Spasitelj stoji spreman pružiti ruku pomoći, kao u slučaju sv. Petra. On takve neće prekoriti za njihove grijeha ako su se za njih pokajali i okrenuli se pravednosti. Umjesto toga, on će reći: „Zašto nisi došao ranije? Bio sam spreman pomoći ti čim si zavapio.“

PRIJETNJE MUČENJEM NISU USPJELE PREOBRATITI SVIJET

Naši su preci mislili da pred umom grešnika trebaju zamisliti vječno mučenje od strane đavola. Činilo im se da bi takve slike bile uspješnije u odvlačenju ljudi od grijeha do pravednosti nego Biblijska kazna koja izjavljuje da je plaća grijeha smrt, „vječno uništenje.“ (2. Solunjanima 1:9.) Ali oni su pretjerali. Njihova poruka nije uspjela obratiti svijet. Samo je

ISPUNJENJE PROROČANSTVA

DJELO OTKUPNINE

PITANJE. – Jesu li fizičke patnje našeg Gospodina Isusa bile potrebne za otkupninu čovječanstva?

Otkupnina, ili odgovarajuća cijena koju je naš Gospodin Isus dao, sastojala se u tome da on bude Savršeni čovjek sa svim Adamovim pravima i da se ta prava predaju ili odustane od njih u smrti bez obzira na to hoće li njegova smrt biti laka ili bolna. Sveto Pismo kaže da se „svidjelo Ocu da ga izmuči,“ ne pokazujući time, međutim, da je naš Nebeski Otac uživao u patnjama svoga Sina, već da mu je to bilo zadovoljstvo što se njegovog Plana spasenja, itd., tiče. On je stavio teške kušnje na ovog Jednoga koji će biti Otkupitelj čovječanstva, ne samo da ga razvije kao početak novog stvorenja (Heb. 2:10) i da dokaže njegov karakter, već i da se očituje nama i anđelima i svim stvorenjima divnu poslušnost Gospodina Isusa i njegovu dostojnost visokog uzvišenja prema božanskoj prirodi i svim slavnim službama koje mu se trebaju dodijeliti. Stoga je Otac predvidio da mora biti „vođen kao janje na

mučila svete, one pune ljubavi, bogolike. Ljudi su zaključili da je vjerojatno u tome bila neka pogreška, budući da je suprotno svim ljudskim iskustvima da bi život mogao opstati u takvom neopisivom mučenju. Sada, međutim, uz pomoć moderne Biblije, vrhunskih prijevoda, marginalnih referenci, itd., Božji narod sve više uči da je Božja Riječ istinita i da je ne treba izvrtati – da kada kaže smrt, to ne znači život u mučenju.

Doista, neki su nam rekli da je za njih potpuno brisanje postojanja koje je Bog odredio da bude sudbina onih koji odbiju svaku njegovu priliku i ponudu spasenja za njih veći užas nego što bi to bio život u bilo kojem stanju. Jedan od razloga zašto ima veće užase nedvojbeno je taj što je racionalniji i misleći ljudi ga mogu i prihvaćaju ozbiljnije i daju mu veću težinu. Upravo od vječnog uništenja Spasitelj je spreman osloboditi svakog člana Adamove rase od smrtno kazne – od grobnice i svih nesavršenosti uma i tijela koje su dijelovi smrti. Isusova smrt na Kalvariji imala je dovoljnu vrijednost da poništi grijeha prvog čovjeka i svih onih koji s njim dijele smrtnu kaznu. Bez Kristove smrti ne bi bilo uskrsnuća, niti budućeg života.

Još malo i vjerni će izaći u „prvom uskrsnuću“ da budu Kristovi sunasljednici. Tada će doći do općeg uzdizanja čovječanstva, uključujući buđenje onih u cijelom svijetu iz sna smrti. Pomoć našeg Gospodina Petru odgovara onoj većoj pomoći cijelom svijetu. Također ilustrira kako bi oni koji su već postali djeca Božja bili u opasnosti da ponovno griješe, da nije bilo ruke pomoći našeg Gospodina.

klanje,“ i također je predvidio, u židovskom Zakonu, da krajnje prokletstvo tog Zakona treba biti smrtna kazna na drvetu. „Proklet je svaki koji visi na drvetu.“

Ove pripreme, kako razumijemo, nisu bile od Božanske nužnosti, već od Božanske mudrosti i svrsishodnosti. Bilo je neophodno da Krist pretrpi kako bi mogao ući u svoju slavu – prije nego što je mogao biti kvalificirani Veliki svećenik i konačno izvršiti djelo Posrednika između Boga i svijeta čovječanstva; stoga su njegove patnje bile dopuštene za testiranje, dokazivanje njega samog. Pa tako i s patnjama koje dolaze u Tijelo Kristovo, Crkvu. One su za naš vlastiti razvoj. Otac postupa s nama kao sa sinovima. On nas s ljubavlju kažnjava i ispravlja da bi nas na taj način mogao osposobiti i pripremiti te pokazati našu dostojnost veličanstvene nagrade koju nam je uredio kod našeg Gospodina i pod njim.

Dobivamo ispravan pogled na cijelu stvar, vjerujemo, kada vidimo da Isusova smrt nije bila otkupnina; da nije ostvario otkupninu, već jednostavno

osigurao otkupninu; i da je otkupnina s tom cijenom stvar koja se obavlja u „Svetinji nad svetinjama” – na nebu. Da objasnim: On se popeo na visinu, imajući u zasluzi cijenu ili vrijednost dovoljnu da otkupi cijeli svijet, ali ništa od toga još nije primjenjivo ni za koga. On je prisvojio zaslugu te otkupne cijene Crkvi, pripisujući im tu zaslugu tijekom ovog Evandeoskog doba, da pokrije njihove Adamove grijeha i da ispravi, nadoknadi, nesavršenost njihovih smrtnih tijela, omogućujući im tako da predstave žrtve koje Bog može i hoće prihvatiti kroz zasluge njihova Branitelja.

Ali ta otkupna cijena, što se svijeta tiče, još uvijek je čuvana i bit će dana u njihovu korist, kao što je predstavljeno „škropljenjem krvi” na kraju Dana pomirenja, uskoro, na početku Milenijskog doba, da se zapečati Novi savez i provedu sve veličanstvene pripreme koje je Bog napravio za svijet.

Vjerujemo da je vrlo važno jasno razdvojiti djelo koje je Isus učinio i vrijednost toga u Božjim očima kao imovine, nešto što je njegova zasluga na nebeskom računu i nešto što on sada primjenjuje na nas, i po oporuci zauvijek dati čovječanstvu kao njihovu otkupninu.

IZVANJSKO POLIRANJE NASUPROT UNUTARNJE MILOSTI

Pitanje. – Što čini razliku između vanjske ugladenosti i uljudnosti nekih tjelesnih ljudi i one ugladenosti i uljudnosti koja ispravno pripada Novom stvorenju, razvijenom u plodovima i milostima Duha Svetoga?

Odgovor. – Osobine krotkosti, blagosti, strpljivosti itd. su osobine koje su pripadale prvom čovjeku kada je stvoren na sliku i priliku Božju. To su, dakle, ljudske osobine koje do određene mjere može njegovati svako ljudsko biće i kojima bi svi trebali težiti. Ali, zapravo, kao rezultat pada, sebičnost i opća podlost su u tolikoj mjeri pokvarili apetite i puteve cijelog čovječanstva da, kao što Sveto Pismo kaže, nema pravednog, savršenog, ne, ne jednog; „od tjemena do tabana,” svi su nesavršeni. Stoga niti jedan tjelesni čovjek ne bi imao ove veličanstvene osobine karaktera uvelike i potpuno razvijene, iako svakako postoji razlika između razvoja jednih i razvoja drugih.

Vidimo, međutim, da su osim ovih prirodnih milosti, neki svjetovni ljudi preuzeli nešto od raznih milosti Duha. U svojim poslovnim metodama pokušavaju biti nježni, i to ispravno. U učilištima, a osobito u ženskom sjemeništu, smatra se dijelom doličnog ponašanja mladež poučavati uljudnosti, što reći, a što ne; u tome kako reći stvari i kako ne reći stvari; i sve to donosi vanjsku ugladenost ovim osobama u njihovom općem držanju. U takvim slučajevima, međutim, glatkoća se uzgaja zbog ideje da to predstavlja „dobar odgoj”; da je to ono što bi

svaka dama ili gospodin trebao učiniti ili reći; i stoga može biti puki izgled, koji zapravo ne utječe na osjećaje srca. Osoba može biti izvana vrlo smirena, uglađena i ugodna, a ipak se u srcu osjećati vrlo kiselo, zavidno i zlobno.

Oni koji su samo vanjski promatrači možda neće moći utvrditi da li tog muškarca ili ženu potiče pravi duh ili ne. Oni možda ne bi mogli znati jesu li te promjene „plodovi duha” ili plodovi dobrog obrazovanja, ali svatko tko dobro poznaje privatni život takvih osoba sigurno bi utvrdio činjenice, jer, kako kaže stari izraz, „Ubojstvo će izaći”; i te bi osobe, iako bi mogle zadržati uglađeno vanjsko ponašanje, povremeno, barem nasamo, pokazivale da se ne slažu s vanjskim ponašanjem, već da je to samo izgled, i do te mjere licemjerje. Možda bi neka mjera licemjerja u tom smislu bila preporučljiva za neke ljude; možda bi bilo bolje za njih da stave malo furnira ako ne mogu imati originalni artikl; bolje da izgledaju glatko, a ne grubo; to bi barem malo pomoglo svijetu da oni budu glatki koliko mogu u svojim općim poslovima.

Trgovac koji, nakon što je srušio velike zalihe robe i rekao kupcu da mu nije nikakav problem pokazati robu, da je samo zadovoljan što ima priliku to učiniti i da po tom pitanju nema nikakve obveze, i pokazuje samu bit uljudnosti, ali koji, nakon što je gospođa izašla iz dućana, lupa nogom i negoduje, objavljuje tako svima u svom društvu da se njegova uljudnost samo pretpostavlja kao nužnost u poslu. On to radi ili zbog sebe, ako je vlasnik trgovine, ili zbog svoje situacije, ako je zaposlenik.

Kod kršćanina se te milosti razvijaju iznutra. Kakav god bio po prirodi, gladak ili hrapav, Novo Stvorenje te milosti njeguje i odobrava u srcu, i one dopiru iz srca sve do površine. Novi je um taj koji regulira Novo stvorenje, a Novo stvorenje, umjesto da ima glatkoću samo izvana, ima glatkoću koja prolazi kroz površinu od same srži.

Ovo Novo Stvorenje koje se tako razvija možda neće uvijek imati tako glatku vanjštinu kao neka od starih stvorenja koja imaju furnir zbog novca ili iz drugih razloga. Oni mogu imati lošije prirodne dispozicije; oni mogu prirodno imati manje strpljenja ili manje suosjećanja, ili mogu biti dimnuti takvom iskrenošću koja bi ih navela da izbjegnu reći bilo što drugačije od onoga što bi osjećali, bilo što drugačije od onoga što bi bili njihovi osjećaji; a njihovi osjećaji, koji još nisu dosegli pravu točku, ponekad ih tjeraju da kažu pogrešnu stvar. Oni bi, naravno, trebali naučiti upravljati vanjskim čovjekom čak i prije nego što svi njihovi osjećaji dođu do potpunog sklada s Duhom Gospodnjim. Trebali bi prepoznati prikladnosti vanjskog ponašanja, i brzo se uskladiti s tim prikladnostima, i što je brže moguće dovesti svaki osjećaj u potpuni sklad s Duhom Gospodnjim kako bi

mogli postati sve ljubazniji i puni ljubavi i pomoći drugima i tako „obznaniti hvale onoga koji ih je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.”

ISTI POKRIVALO OSTAJE NEUKLONJENO

Pitanje. – Molimo objasnite ovaj tekst: „a ne kao Mojsije, koji je stavljao pokrivalo na svoje lice da sinovi Izraelovi ne promatraju svršetak onoga što prolazi. Ali su im umovi oslijepili, jer im sve do danas ostaje isto pokrivalo neuklonjeno pri čitanju Staroga zavjeta; u Kristu to pokrivalo nestaje.” – 2 Kor. 3:13,14.

Odgovor. – Namjera je bila da Savez zakona ne bude vječan, zbog nesavršenosti povezanih s njim. Međutim, još uvijek nije ukinut, u smislu da je potpuno stavljen po strani. Još uvijek djeluje i još uvijek je osuda za one koji su pod njim. Ali „za one koji su u Kristu Isusu,” sada više nema osude; ukida se što se njih tiče.

Misao bi, dakle, bila da Apostol ovdje govori o ukidanju Saveza zakona u smislu da je osuđen ili da je dogovoreno njegovo ukidanje. „Krist je postao kraj Zakona za pravednost svakome koji vjeruje,” ne svakome tko je dao samo intelektualni pristanak, nego svima koji vjeruju u Biblijskom smislu – svima onima koji postanu njegovi sljedbenici, svim onima koji tako duboko vjeruju njegovoj poruci da prihvaćaju divne pripreme koje je ponudio; jer se s pravom može reći da nitko nije potpuni vjernik tko ne prihvaća Božju ponudu slave, časti i besmrtnosti – prijedlog tako divan da bi svatko čija vjera to doista razumije žrtvovao sve što može zamisliti da bi mogao zadobiti tu ponudu.

Ako se, dakle, neki djelomično pokoravaju, zaključak je da vjeruju samo djelomično; ali ako u potpunosti vjeruju, tada su za njih napravljene sve pripreme kojima mogu učiniti svoj „poziv i izbor sigurnim”; otuda česte izjave da su „sve stvari” za vjernike – one koji vjeruju u pravom, potpunom, temeljitom smislu. Dakle, „Krist je kraj Zakona” za sve ove, a priprema je da će cijeli svijet tek imati priliku doći do potpunog znanja i punog vjerovanja, tijekom Milenijskog doba. Cijelom će židovskom narodu biti dana mogućnost prijenosa iz Saveza Zakona, pod Mojsijem, do Novog [Zakona] Saveza, pod proslavljenim Kristom, u njegovom Posredničkom Kraljevstvu.

ZNAČENJE PODSVEĆENIKA

Pitanje. – Pri imenovanju Aronovog svećenstva, Aron je bio Veliki svećenik, a njegovi sinovi su bili suradnici svećenici. Je li činjenica da su njegovi sinovi bili povezani s njim posebno predodžbena?

Odgovor. – Očito je predlika imala namjeru poučiti da su ti podsvećenici bili udovi, ili tijelo, Velikog svećenika, jer je to bio oblik u kojem je stvar

bila izražena. Trebao je „izbaviti pomirenje za sebe i svoju kuću.” Sada, što je misao u ovoj riječi „sebe”? Kako bismo to najjasnije izrazili? Koji bi odnos osim odnosa žene više predstavljao samog sebe? Aronovi sinovi bi ga, dakle, predstavljali na poseban način, kao da su njegovo tijelo. Otac je u sinu predstavljen u posebnom smislu. Tip Velikog svećenika u njegovoj službi tako bi se održavao kroz uzastopne generacije. Sinovi nisu bili, kao sinovi, tip, ali su sinovi bili u tipu najbolji prikaz tijela svećenika koji se mogao načiniti, i stoga su predstavljali nas, koji smo Tijelo Kristovo.

Pitanje. – Ima li antitipskih svećenika koji obavljaju svećenički posao u ovo vrijeme?

Odgovor. – Prema našem razumijevanju, slika „svećenika” je individualna slika. To nije posao koji svećenici u kolektivnom smislu trebaju obavljati, ali ovdje jedan svećenik treba obaviti posao. Drugim riječima, podsvećenici su samo priznati kao predstavnici svećenika, kao što smo mi predstavnici Krista. U tom smislu riječi moglo bi se reći da postoji samo jedan svećenik, svećenik službenik, onaj koji obavlja određeni posao; ali u drugom smislu postoji podsvećenstvo – u smislu da imamo odvojenu osobnost, kao pojedinci, ali ipak djelujemo zajedno s našim Gospodinom kao njegovi udovi.

Priznajući tekst Svetog Pisma, „vi ste kraljevsko svećenstvo,” stavimo naglasak na apostolove riječi koje govore o našem Gospodinu, „da je na zemlji, ne bi mogao biti svećenik, budući da ima svećenika koji prinose po Zakon.” Apostol zatim nastavlja s dokazivanjem da je naš Gospodin bio svećenik po redu Melkisedekovu, i da je to Melkisedekovo svećenstvo bilo priznato od Boga zakletvom, te da Aron i njegovo svećenstvo nikada nisu bili priznati na taj način. Ali glede ovog čovjeka Gospodin je rekao: „Zakleo sam se zakletvom, ti si svećenik zauvijek po redu Melkisedekovu.”

Melkisedek je, naravno, bio samo jedan svećenik, i taj je jedan svećenik, stoga, predstavljao sve udove našeg Gospodina, a budući da je veliko djelo antitipskog svećenika u budućnosti, a ne sadašnje djelo, vidimo da je ovo razlog zašto se Aron ne spominje tako posebno do u tipu Velikog svećenika. Veliki Svećenik će stvarno obaviti svoje veliko djelo tijekom Milenijskog doba, a ono što se radi u sadašnje vrijeme samo je pripremi rad, priprema sebe za rad.

Prvo, Gospodin Isus se u tri i pol godine svoje službe pokazao dostojnim biti svećenikom, a tijekom 1800 godina otkako nas pokazuje dostojnima da budemo njegovi udovi, i do vremena kada će završiti njegov rad na dokazivanju svih nas dostojnima, samim sobom, za ovu veliku i časnu poziciju Proroka, Svećenika, Posrednika, Kralja, Suca svijeta, on će u isto vrijeme imati određene zasluge koje može

primijeniti na svijet i zbog čega može obavljati svećeničku službu za čovječanstvo. Svećenička služba, kao što je prije rečeno, više je služba budućnosti nego sadašnjosti. Sadašnje vrijeme je vrijeme žrtvovanja, vrijeme sklapanja saveza s Gospodinom žrtvom.

Slažemo se, naravno, da se nitko od nas ne žrtvuje. Veliki svećenik je udario junca i ubio ga, i veliki svećenik je isto tako udario jarca i ubio ga. Zatim je uslijedila prezentacija; kao što je, na primjer, kada Apostol kaže: „Prikažite svoja tijela kao žrtvu živu,

svetu, Bogu prihvatljivu,” itd., on ovdje ne govori: Vršite svećeničko djelo nad svojim tijelom, nego prinesite sebe kao žrtvu Gospodinu; možda će te prihvatiti; on vas može žrtvovati i on vam može izvršiti službu koja će vas pripremiti za sudjelovanje s njim, kao udom njegova Tijela, u slavnom djelu budućnosti, u djelu blagoslivljanja svih obitelji na zemlji, u djelu uvođenja u Vremena obnove o kojem je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka od postanka svijeta. – Djela 3:19-21.

